

Critica Abans que pugi el teló per Jordi Bordes a RECOMANA.CAT

Tendre repàs del teatre dels 60 últims anys a Catalunya

Sovint, ens queixem que Catalunya no té memòria teatral. Que els directors novells sempre es reivindiquen sobre la generació anterior i el calaix queda desordenat pel fons. Que la història política del país no ens ha permès que les tradicions i modernors s'assentin les unes sobre les altres sense que cap falla volcànica esclati. Certament, la vida artística de Jaume Pla no deu haver estat fàcil, però ell assegura que sí que ha estat plaent. Perquè aquest actor de 89 anys ha seguit estimant el teatre, tot i que el maltractés professionalment (o artísticament). Pla és l'actor degà a Catalunya, tot i que potser no sigui el més conegut i venerat. I sí, demostra que té molt d'ofici jugant a què els seus personatges còmics gastin una veu amb gall agut a final de rèplica. Com el del desconfiat Argan de Molière.

El text d'Alexandre és com un guant, fet a mida perquè Jaume Pla tingui el paper de la seva vida. En realitat, ho és. Perquè és el personatge de sí mateix i li permet passar per les rèpliques que va pronunciar fa dècades (com el monòleg de L'encostipat d'aquell bomber de *La cantant calba*) o les que li hagués agradat apuntalar a escena (com els discursos de Marc Antoni i Brutus a *Juli Cèsar*). Jaume Pla va començar actuant amb l'Agrupació Dramàtica de Barcelona (ADB) de Frederic Roda i amb Ricard Salvat de l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual. També amb Esteve Polls amb qui van coincidir per exemple en [Jugant amb Molière](#). No ha deixat mai de treballar com a actor. Fins i tot, creant-se una producció a mida per poder-hi actuar. Com va ser el cas de *Passat el riu* (Romea, 2007). Obres com aquesta i actors com Jaume Pla serveixen per ordinar la trama d'una història del teatre que és passat però no deixa de ser present perquè, en el teatre la passió i la representació en directe dilapida el pas del temps.